

Sygn. akt V GC 542/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym: Przewodniczący SSR Rafał Kubicki

Protokolant aplikant apl. ogólnej K. J.

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2014 r. na rozprawie w O.

sprawę z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. w O.

przeciwko (...) Company SE w R. - Łotwa

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Company SE w R. - Łotwa na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. w O. kwotę 1.870,83 zł (tysiąc osiemset siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za okres od 22 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) Company SE w R. - Łotwa na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. w O. kwotę 711 (siedemset jedenaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia R. Kubicki

Sygn. akt V GC 542/13

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Company SE w R. - Łotwa kwoty 1.870,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należność za wynajęcie samochodu dla A. L., której samochód został uszkodzony przez sprawcę pojazdu ubezpieczonego w zakresie OC u pozwanego. Poszkodowana dokonała cesji przysługującej jej względem pozwanego wierzytelności w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za okres od 29 października do 16 listopada 2012 r. (18 dni).

Pozwany wniósł w odpowiedzi o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Potwierdził swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki zdarzenia, potwierdził, że doszło do szkody w pojeździe, jednakże odmówił w wypłaty odszkodowania, zarzucając powodowi, że:

1) nie wykazał rzeczywistego poniesienia przez poszkodowaną kosztów na najem (a tylko rzeczywiście poniesione koszty uznaje za mogące podlegać odszkodowaniu),

2) nie wykazał konieczności najmu pojazdu zastępczego ponad uznany przez pozwanego okres 5 dni (2 dni obejmujące oczekiwanie na oględziny pojazdu i 3 dni przeznaczone na technologiczny czas naprawy, za co wypłacono odszkodowanie w wysokości 719,55 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2012 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd A. L. (Toyota Yaris). Sprawca (winny) kolizji był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń w zakresie obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W dniu 29 października 2012 r. poszkodowana wynajęła od powoda pojazd zastępczy Renault Megane na okres do 16 listopada 2012 r. - 18 dni (odpis umowy najmu k. 16). Koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 2.590,38 zł (117 zł netto dziennie + 23% VAT x 18 dni), z czego pozwany wypłacił należność - za 5 dni – 719,55 zł (odpisy faktury VAT NR (...) k. 18, odpis potwierdzenia przelewu k. 15). Znajdujący się na formularzu umów najmu Regulamin wypożyczalni samochodów odsyła w części dotyczącej „opłaty za najem” do aktualnie obowiązującego cennika (odpis k. 14), a z niego wynika, że stawka dzienna czynszu dla Renault Megane dla okresu 15-31 dni wynosiła - 140 zł netto. Poszkodowana faktury wstawionej przez powoda nie opłaciła, a zamiast tego zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami najmu pojazdu zastępczego (odpis k. 17).

Przyjęcie samochodu do (...) - (...) Sp. z o.o. nastąpiło 29 października 2012 r. Dnia 30 października towarzystwo ubezpieczeń przeprowadziło oględziny przednaprawcze i dostarczyło do warsztatu naprawczego kalkulację naprawy. Następnego dnia (31.10) warsztat wysłał do pozwanego zweryfikowany kosztorys do akceptacji. O stanowisku strony pozwanej warsztat dowiedział się dnia 8 listopada. Naprawa pojazdu zakończyła się 16 listopada. Tego samego dnia wydano pojazd właścicielce (odpis historii naprawy pojazdu k.23, zeznania świadka A. L. k. 92).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda było zasadne.

Sąd oparł się na dokumentach, których nie kwestionowano, oraz zeznaniach świadka A. L., której Sąd dał wiarę. Dowody te tworzą spójną całość. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia szkodowego ani swojej odpowiedzialności co do zasady. Nie kwestionował dziennej stawki czynszu ani potrzeby wynajęcia auta w ogóle.

Zacząć należy od zarzutu niewykazania rzeczywistego poniesienia przez poszkodowaną kosztów na najem (a tylko rzeczywiście poniesione koszty uznaje za mogące podlegać odszkodowaniu). Jest to zarzut bezzasadny, ponieważ nie uwzględnia okoliczności, że zamiast zapłaty czynszu najmu nastąpiła cesja wierzytelności z tytułu odszkodowania. Rzeczywiste poniesienie kosztów najmu wyraża się w tym przypadku nie w zapłacie, lecz w cesji. Gdyby podzielić stanowisko pozwanego w tym zakresie, należałoby generalnie przekreślić możliwość dochodzenia podobnych odszkodowań przez wypożyczalnie samochodów, które nabyły wierzytelność odszkodowawczą od najemców.

Bezzasadny jest także zarzut niewykazania konieczności najmu pojazdu zastępczego przez okres ponad 5 dni. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Ugruntowana praktyka orzecznicza stoi na stanowisku, że istnieje normalny związek przyczynowy między zniszczeniem pojazdu, a wynajęciem pojazdu zastępczego (tak np. w wyroku SN z 18 marca 2003 r. w sprawie IV CKN 1916/00, niepubl.). Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia implikuje potrzebę zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego samochodu, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Korzystanie z pojazdu zarówno w celach zarobkowych jak i prywatnych zasługuje na ochronę. Nadto wskazuje się, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy.

Sąd wskazuje, że najem samochodu zastępczego i przyjęcie pojazdu do warsztatu naprawczego miało miejsce 29 października. Pozwany wskazał, że już 30 października pozwany dostarczył kalkulację naprawy. Pierwszego następnego dnia roboczego – 31 października warsztat przesłał pozwanemu kalkulację do weryfikacji. W ocenie

Sądu, do momentu weryfikacji warsztat mógł powstrzymać się z naprawą. Weryfikacja została nadesłana 8 listopada (czwartek), zatem rozpoczęcie naprawy mogło nastąpić dopiero 09.11 (piątek), a przy najmniejszych nawet trudnościach organizacyjnych warsztatu – 12.11 (poniedziałek). Jeśli uwzględnić podawany przez pozwanego technologiczny okres naprawy - 3 dni, naprawa mogłaby zakończyć się najwcześniej 14.11 (środa) przy założeniu, że warsztat posiadał wszystkie niezbędne do naprawy części. Wydanie auta poszkodowanemu z warsztatu nastąpiło 16 listopada. Powyższe dane oparte są na danych wskazanych w historii naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku drogowego, które nie były kwestionowane przez pozwanego. W oparciu o samą tylko historię naprawy pojazdu, należy uznać, że nie wystąpiło żadne opóźnienie w naprawie – jeśli tylko uwzględnimy dni wolne od pracy oraz oczekiwanie na części zamienne.

W ocenie Sądu, podważenie rzeczywistego okresu naprawy (a tym samym najmu) jako nieusprawiedliwionego potrzebami technologiczno-organizacyjnymi mogłoby nastąpić wyłącznie w drodze opinii biegłego sądowego. Takiego wniosku dowodowego strony nie składały. Okoliczność, że potrzeby technologiczno-organizacyjne wskazują na krótszy czas najmu od rzeczywistego, była w tej sprawie sporna, a ponieważ podnoszona była przez pozwanego – to na nim spoczywał ciężar udowodnienia (art. 6 k.c.). Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. Ł. (kierownika serwisu blacharsko-lakierniczego), ponieważ tezy postawione w tym wniosku są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Procedury obowiązujące w warsztacie, sposób wyceny prac oraz ich zakresu, warunki umowy i sposób wykonania umowy zawartej z poszkodowaną nie dałyby Sądowi żadnych pożytecznych informacji bez wiedzy fachowej, której źródłem mogłaby być wyłącznie opinia biegłego sądowego. Bez niej Sąd nie byłby w stanie zweryfikować prawidłowości rozumowania kierownika serwisu.

Mając zatem na uwadze powyższe na podstawie z art. 361 k.c. w zw. z art. 805 k.c.

i nast. oraz art. 481 §1 i 2 k.c. należało uwzględnić powództwo, o czym orzeczono jak w pkt. I wyroku. Początkowa data odsetek za opóźnienie jest odpowiednia do wezwania do zapłaty

z 16.11.2012 r, dostarczonego pozwanemu dnia 21.11.2012r. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c. Powód poniósł koszty w wysokości 711 zł (wynagrodzenie radcowskie 600 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł i opłata od pozwu 94 zł).

SSR Rafał Kubicki